Διέξοδος από τα αδιέξοδα των εφήβων

Το έργο αναφέρεται στην αδυναμία των νέων να επικοινωνήσουν, στη σκληρότητα των εφήβων, την απόρριψη

Της Νόνας Μολέσκη

Το «Blackout», κείμενο του Σκωτσέζου συγγραφέα Ντέιβι Άντερσον φαίνεται πως έχει υποστεί αρκετές μεταμορφώσεις μέχρι που να φτάσει στην εκδοχή που είδαμε υπό τον τίτλο «C.P.R.-US». Πρώτος ο μεταφραστής του αρχικού κειμένου, ο Ξενάκης Κυριακίδης, υπέγραψε και τη «μεταγραφή» του, και για την τωρινή παραγωγή της Σκηνής 8 οι Μιχάλης Νεοφύτου και Ανδρέας Μακρής έκαναν την περαιτέρω «επεξεργασία/διασκευή» με στόχο να φέρουν το έργο πιο κοντά στην κυπριακή πραγματικότητα, εξ ου και ο τίτλος παραπέμπει στο «Cyprus» και «us». Αυτό πρέπει να είναι και το ζητούμενο μιας εφηβικής παράστασης, και η παράσταση ανήκει σ' αυτήν την κατηγορία λόγω της θεματογραφίας, της ηλικίας των ηρώων, της μικρής διάρκειας, του υγιούς και καλοπροαίρετου διδακτισμού, και της ευδιάκριτης συλλογικής μορφής του παραλήπτη που είχαν υπόψη οι δημιουργοί της, της ηλικιακής ομάδας, για την οποία προορίζεται και την οποία πρέπει οπωσδήποτε να συναντήσει. (Κι ας φαίνεται σε ενήλικες θεατές η διέξοδος από τα αδιέξοδα των εφήβων ηρώων του έργου κάπως τεχνητή...). Όπως αποδείχτηκε ήδη αρκετές φορές, ένας από τους αποτελεσματικούς τρόπους προσέγγισης του κυπριακού θεατρικού κοινού είναι η χρήση της κυπριακής διαλέκτου. Ενισχυμένα με την εφηβική αργκό, τα κυπριακά προσθέτουν φυσικότητα στη συμπεριφορά των δύο νεαρών ηρώων του έργου και δίνουν στους συντελεστές τη δυνατότητα της ανεμπόδιστης επικοινωνίας με το κοινό. Στα πλαίσια των περιπετειών του κειμένου μαντεύω πως το «κοριτσίστικο» μέρος του κειμένου ή προστέθηκε στην πορεία των διασκευαστικών μεταμορφώσεων ή, αν υπήρχε στο αρχικό κείμενο, δεν δουλεύτηκε όσο το «αγορίστικο» από τους διασκευαστές.

Ενισχυμένα με την εφηβική αργκό, τα κυπριακά προσθέτουν φυσικότητα στη συμπεριφορά των δύο νεαρών ηρώων

Οι δύο ηθοποιοί της παράστασης Ανδρέας Μακρής και Βαρβάρα Χριστοφή, με την αμεσότητα και τη φυσικότητα των ερμηνειών τους, φτιάχνουν μορφές αναγνωρίσιμες και οικείες.

Ο σκηνοθέτης Στέλιος Ανδρονίκου βρήκε ενδιαφέροντα τρόπο να παραλληλίσει τις δύο ιστορίες που έπρεπε να αφηγηθεί. Ο εγκλεισμός του Ανδρέα (Ανδρέας Μακρής) στο αστυνομικό κελί και της Κυριακής (Βαρβάρα Χριστοφή) στον θάλαμο μιας κλινικής, που εννοεί και τον μεταφορικό εγκλωβισμό στα αδιέξοδά τους, μοιράζει τη σκηνή σε δύο ίσα μέρη και δίνει στους ήρωες την ευκαιρία να μονολογήσουν εναλλάξ, να αυτοσυστηθούν και μέσα από την αφήγηση των περιστάσεων της ζωής τους να αποκαλύψουν τα εξωτερικά και τα εσωτερικά αίτια των κοινωνικών και των ψυχολογικών τους «παθήσεων». Η διαλυμένη οικογένεια, η ενδοοικογενειακή βία, η απουσία ουσιαστικής επαφής μεταξύ των ανθρώπων που θα έπρεπε να είναι κοντά ο ένας στον άλλο, η μοναξιά, η ανασφάλεια, η χαμηλή αυτοεκτίμηση, τα ανελέητα νεανικά εμφανισιακά και συμπεριφοριακά πρότυπα, η αδυναμία των νέων να επικοινωνήσουν μεταξύ τους, η σκληρότητα των εφήβων, η απόρριψη από την «ομάδα», η θυματοποίηση των «διαφορετικών» -αυτή είναι η μακρά λίστα των προβλημάτων που «προλαβαίνουν» να συμπληρώσουν από κοινού οι δύο ήρωες του έργου. Και η οργή ως αντίδραση στα προβλήματα μπορεί να στραφεί στον ίδιο τον εαυτό τους, όπως στην περίπτωση της Κυριακής που λειτουργώντας ψυχοσωματικά παθαίνει νευρική ανορεξία, ή, όπως στην περίπτωση του Ανδρέα, να τους οδηγήσει στη βίαιη αντικοινωνική συμπεριφορά και στην ακροδεξιά ιδεολογία.

Οι δύο ηθοποιοί της παράστασης με την αμεσότητα και τη φυσικότητα των ερμηνειών τους φτιάχνουν μορφές αναγνωρίσιμες και οικίες, έτσι ώστε στον διπλό καθρέφτη που στήνουν στη σκηνή πολλοί από τους έφηβους θεατές τους (στους οποίους, επαναλαμβάνω, πρέπει να φτάσει η παράσταση) θα μπορέσουν να δουν τις αντανακλάσεις τους.

Η Σκηνή 8 συνεχίζει το έργο της που ξεκίνησε με το «Παραμύθι για Δύο» σε σκηνοθεσία του Ανδρέα Μακρή.

Επιμέλεια: Μαρία Παναγιώτου - maria.panayiotou@philelefheros.com

Διέξοδος από τα αδιέξοδα των εφήβων

Το έργο αναφέρεται στην αδυναμία των νέων να επικοινωνήσουν, στη σκληρότητα των εφήβων, την απόρριψη

Της Νόνας Μολέσκη

Το «Blackout», κείμενο του Σκωτσέζου συγγραφέα Ντέιβι Άντερσον φαίνεται πως έχει υποστεί αρκετές μεταμορφώσεις μέχρι που να φτάσει στην εκδοχή που είδαμε υπό τον τίτλο «C.P.R.-US». Πρώτος ο μεταφραστής του αρχικού κειμένου, ο Ξενάκης Κυριακίδης, υπέγραψε και τη «μεταγραφή» του, και για την τωρινή παραγωγή της Σκηνής 8 οι Μιχάλης Νεοφύτου και Ανδρέας Μακρής έκαναν την περαιτέρω «επεξεργασία/διασκευή» με στόχο να φέρουν το έργο πιο κοντά στην κυπριακή πραγματικότητα, εξ ου και ο τίτλος παραπέμπει στο «Cyprus» και «us». Αυτό πρέπει να είναι και το ζητούμενο μιας εφηβικής παράστασης, και η παράσταση ανήκει σ' αυτήν την κατηγορία λόγω της θεματογραφίας, της ηλικίας των ηρώων, της μικρής διάρκειας, του υγιούς και καλοπροαίρετου διδακτισμού, και της ευδιάκριτης συλλογικής μορφής του παραλήπτη που είχαν υπόψη οι δημιουργοί της, της ηλικιακής ομάδας, για την οποία προορίζεται και την οποία πρέπει οπωσδήποτε να συναντήσει. (Κι ας φαίνεται σε ενήλικες θεατές η διέξοδος από τα αδιέξοδα των εφήβων ηρώων του έργου κάπως τεχνητή...). Όπως αποδείχτηκε ήδη αρκετές φορές, ένας από τους αποτελεσματικούς τρόπους προσέγγισης του κυπριακού θεατρικού κοινού είναι η χρήση της κυπριακής διαλέκτου. Ενισχυμένα με την εφηβική αργκό, τα κυπριακά προσθέτουν φυσικότητα στη συμπεριφορά των δύο νεαρών ηρώων του έργου και δίνουν στους συντελεστές τη δυνατότητα της ανεμπόδιστης επικοινωνίας με το κοινό. Στα πλαίσια των περιπετειών του κειμένου μαντεύω πως το «κοριτσίστικο» μέρος του κειμένου ή προστέθηκε στην πορεία των διασκευαστικών μεταμορφώσεων ή, αν υπήρχε στο αρχικό κείμενο, δεν δουλεύτηκε όσο το «αγορίστικο» από τους διασκευαστές.

Ενισχυμένα με την εφηβική αργκό, τα κυπριακά προσθέτουν φυσικότητα στη συμπεριφορά των δύο νεαρών ηρώων

Οι δύο ηθοποιοί της παράστασης Ανδρέας Μακρής και Βαρβάρα Χριστοφή, με την αμεσότητα και τη φυσικότητα των ερμηνειών τους, φτιάχνουν μορφές αναγνωρίσιμες και οικείες.

Ο σκηνοθέτης Στέλιος Ανδρονίκου βρήκε ενδιαφέροντα τρόπο να παραλληλίσει τις δύο ιστορίες που έπρεπε να αφηγηθεί. Ο εγκλεισμός του Ανδρέα (Ανδρέας Μακρής) στο αστυνομικό κελί και της Κυριακής (Βαρβάρα Χριστοφή) στον θάλαμο μιας κλινικής, που εννοεί και τον μεταφορικό εγκλωβισμό στα αδιέξοδά τους, μοιράζει τη σκηνή σε δύο ίσα μέρη και δίνει στους ήρωες την ευκαιρία να μονολογήσουν εναλλάξ, να αυτοσυστηθούν και μέσα από την αφήγηση των περιστάσεων της ζωής τους να αποκαλύψουν τα εξωτερικά και τα εσωτερικά αίτια των κοινωνικών και των ψυχολογικών τους «παθήσεων». Η διαλυμένη οικογένεια, η ενδοοικογενειακή βία, η απουσία ουσιαστικής επαφής μεταξύ των ανθρώπων που θα έπρεπε να είναι κοντά ο ένας στον άλλο, η μοναξιά, η ανασφάλεια, η χαμηλή αυτοεκτίμηση, τα ανελέητα νεανικά εμφανισιακά και συμπεριφοριακά πρότυπα, η αδυναμία των νέων να επικοινωνήσουν μεταξύ τους, η σκληρότητα των εφήβων, η απόρριψη από την «ομάδα», η θυματοποίηση των «διαφορετικών» -αυτή είναι η μακρά λίστα των προβλημάτων που «προλαβαίνουν» να συμπληρώσουν από κοινού οι δύο ήρωες του έργου. Και η οργή ως αντίδραση στα προβλήματα μπορεί να στραφεί στον ίδιο τον εαυτό τους, όπως στην περίπτωση της Κυριακής που λειτουργώντας ψυχοσωματικά παθαίνει νευρική ανορεξία, ή, όπως στην περίπτωση του Ανδρέα, να τους οδηγήσει στη βίαιη αντικοινωνική συμπεριφορά και στην ακροδεξιά ιδεολογία.

Οι δύο ηθοποιοί της παράστασης με την αμεσότητα και τη φυσικότητα των ερμηνειών τους φτιάχνουν μορφές αναγνωρίσιμες και οικίες, έτσι ώστε στον διπλό καθρέφτη που στήνουν στη σκηνή πολλοί από τους έφηβους θεατές τους (στους οποίους, επαναλαμβάνω, πρέπει να φτάσει η παράσταση) θα μπορέσουν να δουν τις αντανακλάσεις τους.

Η Σκηνή 8 συνεχίζει το έργο της που ξεκίνησε με το «Παραμύθι για Δύο» σε σκηνοθεσία του Ανδρέα Μακρή.